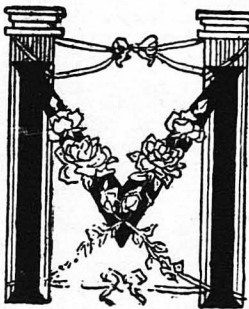

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

ΙΑ φορά κι έναν καιρό, ζούσε μιά βασιλοπούλα όμορφη, μιά τόσο όμορφη, που κανένας δεν θά μπορούσε ν' αντιστοιχή τή κάλλη της. Ήταν ένα πλάσμα που όλος τήν έβλεπε, έλεγε πως άξιζε νά ζή ψηλά σ' άσπερινα παλάτια κι' όχι έδω κάτω στή γή.

Ή βασιλοπούλα όμως αυτή, κοντά στις τόσες άρετές της, είχε κι' ένα έλάττωμα: ήσαν προμερά περήφανα. Νόμιζε πως κανένας δεν ήταν άξιος, όσο κι' αν ήταν όμοιος κι' όσο πλουσιότερος κι' αν ήταν, νά τή ζητήσει ως γάμο και νά τήν πάρη γυναίκα του.

Ώστόσο ο πατέρας της προσκόλλησε κάποτε τους βασιληάδες, τους πρίγκιπες και τους μεγιστάνες τής χώρας του και των γειτονικών χωρών γιά νά τους φιλοξενήση, κι' έβαλε τήν κόρη του νά κρατή πίσω από ένα παραπέτασμα και νά διαλέξη έκείνον που θά τής άρεσε.

Όλοι πέρασαν μέ τή σειρά τους άπ' τή παλάτι. Πέρασαν πλούσια βασιλόπουλα και πριγκιπόπουλα όμορφα κι' άστρεψομένα. Πέρασαν παλληκάρια δυνατά σαν λιοντάρια και όμοια σαν άγγελούδια, μιά αιτηρήν κανένας δεν τής άρεσε. Γιά τόν καινό τους έθωρασε κι' από ένα ελάττωμα.

Θύμωσε τότε κι' ο βασιληάς μέ τής θυγατέρας του τήν περηφάνεια κι' έκαμε όρκο φοβερό. Ορκίστηκε πως θάκαμει τήν ίδια στιγμή άπ' τή παλάτι και πως όποιον ζητιάνο θάέλεσε στή δρόμο, θά τόν φρονιάζε άπάντο στο παλάτι και θά τόν έθωνε άνωτα τής κόρης του.

Μόλις πρόβαλε τή κεφάλι του έξω άπ' τήν παλάτι, ο βασιληάς άκουσε ξαφνικά ένα πολύ λιγερό τραγούδι, που σίγουρα θάχε μεγάλον πόνο στήν καρδιά του έκείνος που τή έλεγε. Έσπασε τότε πιά πολύ κι' είδε ένα ζητιάνο που γύρινε έλεημοσύνη, παίζοντας τή βιολή του και συνοδευοντάς του μέ τήν τραγούδι του.

Τότε ο βασιληάς έδωσε διαταγή νά τόν άνεβάσουν άμέσως στό παλάτι και μόλις τόν πήγαν μπροστά του, τού είπε:

— Παιίξε μας μέ τή βιολή σου κανένα όμορφο κομμάτι, Ζητιάνε...

Ο βιολιστής έπαιξε μέ χάρι και μέ τέχνη έναν όμοιο σκατό μπρός στους άρχοντας κι' όταν άποταλείσασε τήν παίζιμιά του όλοι προθυμολογήθηκαν νά τού δώσουν έλεημοσύνη.

Σηκώθηκε τότε άπάντο ο βασιληάς και είπε:

— Σταθήτε νά μιλήσω κι' εγώ. Τό τραγούδι και τή παίζιμιά του Ζητιάνου μού άρεσε τόσο πολύ, που άποφάσισα νά τού δώσω γιά' αμοιβή τήν κόρη μου γυναίκα του!... Είναι πολύ περήφανα και δεν ήθελε νά παντρευτή κανέναν άπ' τους όμοιους της. Γι' αυτό κι' εγώ όρκίστηκα νά τής δώσω Ζητιάνο γιά άντρα. Ο όρκος μού έκαμα είνε ιερός και δεν τόν παίρνω πίσω...

Ή βασιλοπούλα άκουσε μέ κατάπληξη τή λόγια του πατέρα της και στήν άρχή νόμισε πως τάλεγε σ' άστεία. Άλλά δεν άρχισε νά βεβαιωθεί γιά τή σελήρη τής πεποιμένης.

Ο βασιληάς ήταν όμειπότερος και πεποιτάρης και δεν άκουγε τής κόρης του τή κλάμαμα κι' άπορηγόρημα. Σάν νά μιν έφτανε μάλιστα αυτό, γύρισε σέ λίγο και τής είπε:

— Έδω μέσα στό παλάτι μιν δεν ύπάρχει θέσι γιά Ζητιάνους και Ζητιάνισσες. Νά πάρης λοιπόν τόν άντρα σου τόν Ζητιάνο και νά φήγεις μακριά, νά μιν σάς βλέπουν πειά τή μάτια μου...

Ή δούστιχη βασιλοπούλα, πληγωμένη στήν άξιοπρέπεια και τήν περηφάνειά της, δεν ζωνοίλησε, αλλά άκούμπησε στό χέρι του Ζητιάνου και βγήκε μαζί του έξω άπ' τή παλάτι.

Πήρε λοιπόν τή δρόμο τής έξορίας και περπατούσε—περπατούσε μέ τή μάτια διακοσμημένα και μέ στενοχωρημένη τήν καρδιά, περπατούσε δάσενά στό πλάι του Ζητιάνου, γιατί δεν είχε πειά κανέναν άλλον άπ' αυτών μέσα στόν κόσμο.

— Τί περήφανα που ήμουν πρώτα! ψιθύριζε πικρά ή βασιλοπούλα κάθε τόσο και στενάει.

Προχώρησαν άκόμα πολύ, πάρα πολύ, πέρασαν δρόμο, άρρισαν δρόμο κι' έφτασαν σέ μιά όμοια πολιτεία.

— Τίνος είνε τούτη ή πολιτεία; ρώτησε ή βασιλοπούλα τόν Ζητιάνο.

— Τού Θεσμιτάρ, τής άπάντησε αυτός. Άν εγνώσουνα γυναίκα του, όταν σέ ζήτησε, τώρα θάσουν βασίλισσα έδω.

Έκείνη δεν είπε τίποτε στό σινωδό της, μονάχα έσκυψε τή κεφάλι της κι' από τή όμορφα μάτια της κίνησε ένα χοντρό δάκρυ.

Περπάτησαν, περπάτησαν κι' έπ' τέλους έφτασαν σέ μιά μικρή καλύβα γεραμομένη.

— Αυτό είνε τή παλάτι μας κυρά βασιλοπούλα, τής είπε τότε ο Ζητιάνος. Έδω πέρα δεν έχουμε δούλες γιά νά σέ υπηρετούν και νά σου κάνουν θαλήματα. Έμπρός λοιπόν, άναψε γρήγορα τή φωτιά και βόσσε μερικά χόρτα, γιατί είμαι πεθαμένος άπ' τήν πείνα.

Ή δυστυχισμένη κόρη τόν κούταξε ίσπευστικά, αλλά δεν μπορούσε νά κάνει κι' άλλως. Έκανε λοιπόν όπως τήν πρόσταζε.

— Υστερα από δύο—τρεις μέρες, ο Ζητιάνος τής ξανάει:

— Όπως βλέπεις, είμαστε πολύ φτωχοί και θάκαμες καλά νά μάθωνες νά πλέκεις καλάθια...

Κατέβηκε λοιπόν ο ίδιος στήν άκροστασιά, έκοψε κίμποςες λιγαριές και καλάθια και τή πήγε στή γυναίκα του. Μά τή μικρά χέριμιά τή κρινόλεμα τής βασιλοπούλας δεν ήσαν καμωμένα γιά τέτοιες δουλειές και μέ τήν παραμικρή προσάθεια ματώνανε. Γι' αυτό ο άντρας τής έκαμει τή δουλειά και τής είπε κάπως άόταμα:

— Δεν είσαι ίκανή ούτε καλάθια νά πλέκεις. Αίρω θα σου πάρω μερικά τσουνάλια νά πές στήν αγορά νά τή πουλήσης...

Ή βασιλοπούλα διαμαρτυρήθηκε.

Ο Ζητιάνος όμως έμεινε άκαμπος κι' έτοι τήν άλλη μέρα, ή γυναίκα του πήρε τή τσουνάλια και τράβηξε γιά τήν αγορά.

Οι άνθρωποι που περνούσαν από μπρός της, έβλεπαν μ' έκπληξη τήν όμορφη καπέλλα και τής έφρχαν από συμπόνια λίγα χριήματα, χωρίς νά φέρνουν τίποτε. Άλλά σέ λίγη ώρα πέρασε από κεί ένας μεθυμένος καβαλλάρης, ο όποιος έπεσε μέ τ' άλογό του πάνω στή τσουνάλια και τάκανε κομμάτια.

Ή βασιλοπούλα, ύστερ' άπ' αυτό τή θλιβερό περιστατικό, γύρισε πίσω στό σπίτι της και διηγήθηκε φοβισμένη στόν άντρα της τήν άτύχημα που τή βήκε.

— Δεν είσαι ίκανή γιά καμιά δουλειά! τής είπε εκείνος θυμωμένος. Γι' αυτό θά πάω αύριο νά σέ βάλω δούλα στό παλάτι του Θεσμιτάρ...

Τέσο όμορφη, που κανένας δεν θά μπορούσε ν' αντιστοιχή τή κάλλη της...

Ή βασιλοπούλα δεν είπε τίποτε. Βγήκε μονάχα έξω, κάθισε έπάνω σέ μιά πέτρα κι' άρχισε νά κλάει τήν ορφιά της. Τήν άλλη μέρα μόλις έγινε δούλα στό παλάτι του Θεσμιτάρ, εκεί, που αν ήθελε, θάταν βασίλισσα.

Τό παλάτι του Θεσμιτάρ βορσάταν σέ μεγάλες χαρές τήν ημέρα αυτή κι' είχε μεγάλη φασαρία. Γινόταν ο γάμος του πριγκιπα Θεσμιτάρ κι' ή επευμασίει έδιναν κι' έπαυρναν.

Τό παλάτι ήταν πλημμυρισμένο από φάνα κι' από προσκαλεσμένους. Έδω έβλεπες γυναίκα βασιλόπουλα μέ μικροιά σταδιά, παρέχει όμοιές κυρίες σπουδαμένες μέ διακόσμια, που έκαναν τήν αθούρα νά μοιάζει μ' ελιάνοχο μπουκέτο.

Όταν άρχισαν οι χοροί και τή τραγούδια, ή γυναίκα του Ζητιάνου, φορώντας παντα τήν άσπρη ποδιά ποχών ή δούλες, πήγε κι' εστάθηκε κι' αυτή στήν πόρτα, γιά νά κάνει χάζι μέ τους άλλους. Δεν ντροπιάσανε τώρα γιά τήν κατάσταση της, είχε χάσει πειά τήν περηφάνειά της.

Από τήν άλλη μεριά, ο πριγκιπας Θεσμιτάρ ήταν ντυμένος μέ τήν πιά όμορφη του φορεσιά κι' άκτινοβολούσε από υιορορία.

Έξαφνα ο μεγάλος αυτός άρχοντας, που έλαμπε σαν τόν ήλιο, πήγε κοντά στή βασιλοπούλα, πη δούλα του, και τήν άρταξε γιά νά χορέψουν μαζί. Έκείνη, κατάπληκτη και ταραμμένη, άφρόθηκε στή χέρι του κι' άρχισε νά χορεύει.

Όταν όμως τελείωσε ο χορός, και γυρίζοντας τή μάτια της είδε τους προσκαλεσμένους γύρω νά γελούν, έκαμει τήν πρόσώτ της μέσα στήν ποδιά κι' έκαμε νά φύγη. Άλλά τήν ίδια στιγμή έννοιωσε δύο χέρια που τήν έπασαν σφιχτά και τήν κάρφωσαν στή θέση της.

Γύρισε τότε κι' είδε τόν Θεσμιτάρ γονατισμένο μπροστά της.

— Βασιλοπούλα μου, τής είπε, πέρασαν πειά ή στενοχωριές σου... Θά σου πιά όλη τήν αλήθεια... Έγώ είμαι ο Ζητιάνος βιολιστής, έγώ είμαι ο μεθυμένος καβαλλάρης που σούπασε τή τσουνάλια, έγώ είμαι ο Θεσμιτάρ ο πριγκιπας και σ'ήγινός σου, κι' έσ' τέλος είσαι ή βασίλισσά μου και γυναίκα μου, δίχως ύπερηφάνεια πειά, καλή και καταδεχτική... Έπαιξα αυτό τόν παζαζιδι, βασιλοπούλα μου, γιά νά σου δείξω ότι μιά γυναίκα και μάλιστα μιά βασιλοπούλα, δεν πρέπει νάνα περήφανα...

Τότε όλες ή κυρίες τής τής έσκυραν μέ σεβασμό μπροστά σέ κείνη που περιγυλιούσαν προσημέρα, στή βασίλισσά τους.

Κι' ο γέροντας πατέρας του Θεσμιτάρ ζύγωσε, τής έδωσε ένα φιλιό στό μέτωπο και τήν κάθισε στό υψηκό θρόνο που τήν περιέμενε...